

“Теория” за кухата Земя

Има хора, които твърдят, че човечеството живее не върху повърхността на едно кълбо, а обитава **вътрешността** на куха сфера – това е “теорията” за *кухата Земя*. Според тях Луната, планетите, Слънцето и звездите се движат по-близо до центъра на кухата сфера, отколкото ние, живеещите върху вътрешната ѝ повърхност. За тях светлината не се разпространява праволинейно и когато ние казваме, че разстоянието от един обект до центъра на Земята е r , всъщност “истинското” разстояние до центъра на кухата Земя е $r' = \frac{R^2}{r}$, където R е земният радиус. По тази формула, грубо казано,

вътрешността на Земята и пространство над нея си разменят местата. Наблюдаемите обекти са разположени не там, където ги виждаме, когато смятаме, че светлината се разпространява праволинейно, а в точките, които са инверсни образи на видимите местоположения. (Математиците наричат две точки инверсни една спрямо друга по отношение на сфера с радиус R , ако разстоянията им r и r' до центъра на сферата удовлетворяват равенството $rr' = R^2$.)

Не съществува прост аргумент, който да обори модела на кухата Земя! Той обяснява наличието на хоризонт, смяната на деня и нощта, спътниковите снимки на кръглата Земя и т.н. Моделът на кухата Земя е еквивалентен на обикновената картина на едно безкрайно пространство.



Рисунката илюстрира теорията за “кухата Земя”. Тъмното кълбо в средата е небесната сфера с Млечния път, около която “обикаля” Слънцето.

Да не говорим, че както отбелязва Хашек в “Добрия войник Швейк”, има хора, според които вътре в земното кълбо има друго, **по-голямо** кълбо. В светлината на описания модел на кухата Земя тяхната идея не изглежда толкова безумна...